

Rose

Walk on Water

워크 온 워터

เล่ม 4

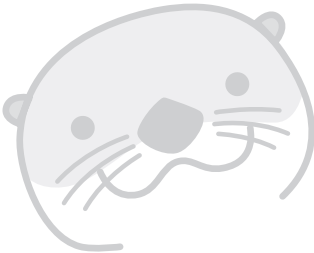
Jangmokdan

장목단

เขียน

นิษา/8 hours

แปล

ก า ร อ่ า น คี อ ร าก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

ชีวิตที่ได้นั่ง ๆ นอน ๆ อ่านหนังสือไปเรื่อยเรื่อย
จากริมระเบียงที่มองเห็นทะเลสีครามนั้นช่างให้ความรู้สึกหรรษายิ่งนัก

- Jangmokdan

คำนำสำนักพิมพ์

ในที่สุด *Walk on Water* ก็เดินทางมาถึงเล่มที่ 4 กับบทสรุปเส้นทางชีวิตของเอ็ด ทัลบอต ที่เขาต้องเลือกว่าจะเดินไปในทิศทางไหน ทั้งเรื่องงานที่เขาจำเป็นต้องมีเพื่อหาเงินมาใช้หนี้จำนวนมหาศาลที่ยังคงอยู่ และเรื่องชีวิตส่วนตัวที่เขาตัดสัมพันธ์กับเกล็น แม็คควีน ไป รวมไปถึงความสัมพันธ์กับคนรอบข้าง เช่น เดเร็คและแอช เพื่อนจากที่ทำงานเก่า ไรอันและเซซิล รุมเมตในปัจจุบัน เจนินและเจนนิเฟอร์ พนักงานจาก แม็คควีนเอนเตอร์เทนเมนต์ และเจนิ หลิว ผู้เป็นดังพี่ชายที่สร้างเรื่องเลวร้ายให้กับชีวิตของเขา

ชีวิตของเอ็ดในนิยายเรื่อง *Walk on Water* นี้ก็เปรียบได้ดังฤดูกาลเริ่มต้นถ่ายหนังไปเพราะความร้อนเงินในฤดูร้อน พัฒนาความสัมพันธ์อันสั่นคลอนในฤดูใบไม้ร่วง เผชิญปัญหาอุปสรรคในฤดูหนาว ดังนั้นตอนจบของนิยายที่อยู่ในมือของทุกท่านนี้ก็เปรียบดังฤดูใบไม้ผลิแห่งชีวิต เมื่อแสงแดดสดใสสดส่องเข้ามาขับไล่ความเหินห่าง แล้วเอ็ด ทัลบอต จะมีชีวิตที่สดใสเหมือนกับฤดูกาลหรือไม่ ขอเชิญทุกท่านพลิกหน้าถัดไปได้เลยคะ

การกระทำต่างๆ ของแต่ละตัวละครในเรื่องเกิดขึ้นกับผู้ที่มิวิญญูณ์เหมาะสม ทั้งนี้เราไม่สนับสนุนการกระทำทางเพศที่อยู่ภายใต้เงื่อนไขของการบังคับหรือไม่สมยอม เรื่องราวที่เกิดขึ้นในนิยายเป็นเพียงเรื่องที่แต่งขึ้นตัวละคร เหตุการณ์ และสถานที่ ไม่มีอยู่จริงตามที่ปรากฏ หวังว่าผู้อ่านทุกท่านจะได้รับความสนุกสนานและเพลิดเพลินจากการอ่านนิยายเรื่องนี้

Rose

Trigger Warning: 25+ ผู้อ่านควรใช้วิจารณญาณในการอ่าน

มีเนื้อหาเกี่ยวกับ Among other immoralities (การผิดศีลธรรมจรรยา)

Angst (มีความรุนแรงในอารมณ์ บีบคั้นกดดัน)

Coercion (การใช้อำนาจที่เหนือกว่าบังคับให้คนอื่นทำในสิ่งที่ไม่อยากทำ)

Corporal punishment (การลงโทษทางร่างกาย)

Depression (ภาวะซึมเศร้า) Explicit sex (การร่วมเพศแบบเปิดเผย)

Gang-rape (การข่มขืนเป็นกลุ่ม - ไม่เกี่ยวกับตัวละครหลัก)

Gore (เนื้อหามีความโหดร้ายและรุนแรง)

Humiliation (การทำให้อีกฝ่ายได้รับความอับอาย)

Mental and Emotional Abuse (การทำร้ายร่างกายและจิตใจ)

Questionable principles (มีหลักการที่น่าสงสัย)

Rape/Non-con/Dub-con (การข่มขืนโดยที่อีกฝ่ายไม่ยินยอม หรือกึ่งจำยอม)

Unhealthy relationship (ความสัมพันธ์ที่เป็นปัญหา)

ตอนที่ 5

เยี่ยงอย่างเหนือวารี

— ตอนนี้ผมไม่ได้กำลังเขียนเรียงความ แต่กำลังบอกเล่าเรื่องราว
ผมพล่ามอยู่คนเดียวจนน้ำลายแตกฟองเบื่อนมูกปาก
หากคุณค้นพบความจริงเพียงหนึ่งเดียวท่ามกลางถ้อยคำนับพัน
ผมคงจะดีใจมาก
ผมรักคุณ
คุณเองก็รักผมจนสูญเสียไปไม่ได้เช่นกัน —

ดะไซ โอซามุ¹

¹ Dazai Osamu นักเขียนชาวญี่ปุ่น ผลงานส่วนมากของเขาแสดงให้เห็นถึงความเป็นจริงของสังคมในช่วงเวลาที่ญี่ปุ่นเผชิญกับปัญหาเศรษฐกิจหลังสงครามโลกครั้งที่สอง ผลงานที่โดดเด่นซึ่งถือเป็นงานคลาสสิกในยุคปัจจุบันของญี่ปุ่นคือ ซาโย (斜陽) ฉบับแปลภาษาไทยชื่อ อาทิตย์สิ้นแสง และ นินเกินชิซาคุ (人間失格) ฉบับแปลภาษาไทยชื่อ สูญสิ้นความเป็นคน

เมื่อแคว่งถูกซาในถ้วย ใบชาที่ม้วนอยู่ก็คล้อยออกพร้อมกับ
กลิ่นดอกไม้ลอยมาเตะจมูก แอชใช้นิ้วลูบวนบนปากถ้วยชาสีขาวสะอาด
จากนั้นก็กำหมัดแน่น

“แทนที่จะตัดสินใจคนเดียว ฉันควรจะคุยกับราเชลด้วย ในเมื่อ...
มันยังเป็นปัญหา ฉันยังให้คำตอบที่ชัดเจนในตอนนั้นไม่ได้หรอก”

แอชถอนหายใจลงดูนาฬิกาข้อมือ เขาขยับกันจากเก้าอี้เพื่อรับ
ทำทาง

“จริงๆ แล้ววันนี้ฉันก็ยุ่งนิดหน่อยนะ”

เขานึกหน้า ผมรู้อยู่แล้วว่าแอชไม่มีเวลาร่วมโต๊ะด้วยเพราะตารางงาน
ที่แน่นเอียดในช่วงปลายปีต่อกับต้นปี เขาเจียดเวลาให้ผมในตอนนั้น แต่
เดี๋ยวก็ต้องกลับไปทำงานต่อ แอชพูดด้วยสีหน้าอ่อนล้า

“ตอนนี้ยุ่งหัวหมุนก็จริง แต่ว่า...ช่วงกลางเดือนมกราคมเป็นต้นไป...
ยังไม่แน่ใจเรื่องสัญญา อย่างไรก็ตาม พวกเราเองก็ไม่ได้มีเวลานักหรอก”

เขายกถ้วยขึ้น จิบชาอุ่นๆ เล็กน้อย

ผมมองแอชที่หาทางออกจากบทสนทนาโดยไม่ได้รู้สึกเสียใจสัก
เท่าไร แค่อคิดว่าตัวเองสร้างความลำบากใจให้เขาเสียแล้ว ขณะตัดสินใจ
นัดกับแอช ผมก็คิดอยู่ว่าจะทำให้เขาตกอยู่ในสถานการณ์ที่เลวร้ายหรือเปล่า
แต่ผมก็ไม่อยาการู้สึกเสียตายทีหลัง จึงลองทำตัวหน้าด้านและโทรกหาเขา

“ฉันจะคุยกับราเชลก่อนแล้วกัน ช่วงนี้บางครั้งเธอก็ถามถึงความเป็นอยู่ของนายนะ”

ผมนึกถึงราเชลซึ่งเป็นผู้จัดการตอนทำงานและเป็นหุ้นส่วนกับแอส ยังจดจำหน้าตาจุดเด่นของหญิงสาวผู้อยู่เหนือคนอื่น ๆ ในที่ทำงานเก่าซึ่งพนักงานส่วนใหญ่เป็นผู้ชาย แม้กระทั่งแอสก็ยังมีความประทับใจกับเธอ

“ความเป็นอยู่หรือครับ”

ผมเอ่ยถามเพราะนึกถึงสายตาของราเชลที่มักมองใครต่อใครด้วยความเย็นชาขึ้นมา แอสพูดต่อว่า

“เธอคงสงสัยนะ ก็เพราะ อิม ไม่คิดว่านายจะทำงานแบบนั้น ช่วงหนึ่งเราเลยคุยเรื่องนายกันพอสมควรเลยละ เพราะใครมาเห็นเข้าก็คงคาดไม่ถึง”

ผมยิ้มอย่างขมขื่นพลางดื่มชาที่ร้อนจนแทบลวกลิ้น ผมชอบความหวังครั้งหนึ่งมาพบกับแอส แต่ตอนนี้ตัดสินใจแล้วว่าจะไม่คาดหวังกับอะไรอีกต่อไป ดูเหมือนไม่มีอะไรจะมารับประกันได้เลยว่าผู้ชายที่เคยถ้ายันไปก็แค่เพียงเพราะต้องการเงินจะไม่ก่อเรื่องขึ้นมาอีก

“ว่าแต่นาย...ไปมีเรื่องมาหรือไง”

แอสพยักพาดคางมาทางนิ้วมือของผมที่ตามเปลือกและพันผ้าพันแผลไว้ มันเป็นอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้นเพราะมีเรื่องกับเงินเมื่อคืนนี้

“...ก็อย่างที่เห็นแหละครับ”

ผมลูบสันจมูกด้วยนิ้วที่พันผ้าพันแผล แอสถอนหายใจและส่ายหน้าราวกับสมเพช

“เพล่าๆ บ้างเถอะนะ”

เขาเตาะลั่นและดื่มชาแดงในถ้วยที่ยังมีควันลอยกรุ่นไปครึ่งหนึ่ง จากนั้นจึงพูดพร้อมกับนิ้วหน้าที่กลายเป็นสีแดงเพราะน้ำชาร้อนๆ

“ฉันไม่เข้าใจ เพราะนายดูเป็นคนเรียบร้อย ถ้าพูดกันตามตรงก็ดูซับซ้อน ลึกๆ คงไม่ได้เรียบหรือเรียบร้อยสักเท่าไร แต่ไม่รู้ว่าในหัวนายคิดอะไรอยู่ เฮ้อ ถึงจะไม่อยากฟังฉันสั่งสอน เพราะนายเองก็โดนมาเยอะ แต่สัญญากับฉันข้อหนึ่งนะ ต่อไปถ้าคิดจะขอให้ช่วย ได้โปรดอย่าทำอะไร

แบบนั้นอีก”

ผมทบทวนคำพูดของเขาในใจแล้วพยักหน้า

แอสวางถ้วยลงด้วยสีหน้าที่ยังคงค้างคาใจ เขาดูนาฬิกาข้อมืออีกครั้งและลุกจากที่นั่ง

“ฉันไปก่อนนะ ตอนนี้อย่างมาก”

“ครับ”

“ฉันจะลองคุยกับราเชลแล้วติดต่อไป”

แอสมองผมด้วยสายตาที่บ่งบอกว่าอย่าคาดหวังจนเกินไปนัก เขา
มองผมด้วยสีหน้าที่ยังพอหลงเหลือเยื่อใย แต่จากนั้นก็พลิกประตู
ร้านกาแฟออกไปข้างนอกอย่างเย็นชา ผมมองแอสจากไปอย่างรวดเร็วทั้งที่
น้ำชายังไม่ทันจะเย็นแล้วเซ็ดฝ่ามือขึ้นเหงื่อกับหัวเขา

ในอกซาหีบ การได้พบเจอกับคนรู้จักมันเจ็บปวด ผมจินตนาการ
ด้วยความหวาดกลัวถึงคำพูดที่มึงแทงที่ได้ยินจากพวกเขา แต่พอมาเจอ
ด้วยตัวเองก็ดูเหมือนจะไม่ได้เป็นแบบนั้นเสียทีเดียว เท่านั้นที่เพียงพอแล้ว
เพราะผมเองก็ไม่ได้คาดหวังให้เขาเมตตาต่อผม ไม่สิ ต่อให้ได้ยินคำพูด
ที่รุนแรงกว่านี้หรือมีเรื่องเข้าใจผิดก็คงจะไม่ใช่ไร้อัน จริงๆ แล้วที่ผมโทรหา
แอสอาจไม่ใช่เรื่องหางาน แต่แค่อยากพบกับเขาเฉยๆ ก็ได้

ผมมองร่องรอยของแอสที่แะมาแล้วรีบจากไปโดยที่ชายังไม่ทันเย็น
ก่อนหันกลับมาดื่มชาที่เหลืออยู่และขึ้นไปยังชั้นสอง ไรอันกับเซซิลนั่งอยู่
ตรงที่นั่งริมหน้าต่างด้านในสุด

“เสร็จแล้วหรือ”

“ครับ”

“เรียบร้อยแล้วหรือ”

“ครับ”

พวกเขากำลังกินแซนด์วิชเป็นอาหารกลางวันแบบง่าย ๆ ไรอัน
มองผมที่นั่งลงตรงข้ามพลางเอ่ยถาม

“เป็นไปด้วยดีไหม”

“ไม่ครับ”

ไรอันที่จ้องมองผมพูดขึ้น

“ถึงจะลึกลับเหลือก็อย่าท้อแท้จนเกินไปล่ะ”

“ครับ”

“แต่...ถ้าสำเร็จก็คงจะดีนะ”

เขาพึมพำและยัดแซนดวิชที่เหลืออยู่ไม่มากเข้าปากด้วยสีหน้าเฉยเมย

“ผมกะจะไม่คาดหวังนะคะ”

เขามองออกไปยังถนนนอกหน้าต่างด้วยแววตาครุ่นคิดกับคำพูดเฉยชาของผม แล้วค่อยๆ เอนหลังพิงเก้าอี้พลงมองตึกสูงระฟ้า ท่าทางของเขาดูเหมือนบ่อมปรการที่ไม่อนุญาตให้เราเข้าไป จากนั้นก็หันไปรื้อกระเป๋าในขณะที่เขว่นมบั้งที่ยัดเข้าปากจนแก้มพองเหมือนกระรอก

ในกระเป๋าเป้มีกระติกเก็บความร้อน อุปกรณ์อาบน้ำ ผ้าห่มผืนเล็ก และกล้องถ่ายรูป นี่คือนสิ่งที่ไรอันนำมาด้วยหลังจากที่ผมชักชวนไปดูดวงอาทิตย์ขึ้นที่ลองบีชด้วยกันอย่างกะทันหันเมื่อคืนนี้ เขาหยิบกล้องถ่ายรูปและสมุดโน้ตเล่มเล็กออกมา พลิกหน้าสมุดไปเรื่อยๆ แล้วพูดว่า

“มีร้านรถเข็นที่ฉันยังไม่เคยไปอยู่ใกล้ๆ มาแล้วทั้งที่ก็ลองไปที่นั่นกันเถอะ มันเป็นร้านเบเกอรี่เคลื่อนที่ ติดอันดับสิบร้านรถเข็นในนิวยอร์กเชียวนะ”

ไรอันอธิบายแผนการช่วงบ่าย จากนั้นย้อนดูภาพที่ถ่ายตอนดวงอาทิตย์ขึ้นยามเช้าตรู่อีกครั้งด้วยสีหน้าเรียบนิ่งและยื่นกล้องมาให้ผม

“รูปนายนะ รูปนี้ดูดีนะ”

ในกล้องที่เขายื่นมานั้นมีภาพด้านข้างของผมที่กำลังนั่งรับลมทะเลอยู่บนหาดทราย ในภาพมองเห็นเพียงเค้าโครงด้านข้างที่เลือนรางของผมเท่านั้น เพราะถ่ายตอนที่ดวงอาทิตย์เริ่มขึ้น ภาพของตัวผมที่กำลังมองดวงอาทิตย์ขึ้นเหนือเส้นขอบฟ้าจึงดูอบอุ่นเหมือนภาพถ่ายในสตูดิโอที่มีแสงไฟสีส้มสว่างไสว

ผู้คนมากมายไปชายหาดเพื่อจัดระเบียบความคิด ส่วนผมอยากไปดูเส้นขอบฟ้าที่ไกลลิบตาและหยุดความคิดอันสับสนวุ่นวาย ดูเหมือนไรอันที่เข้าใจเรื่องราวอย่างคลุมเครือมีเรื่องจะถามผมหลายอย่าง แต่เขาก็ไม่ได้

รีบร้อนพูดอะไรออกมา

ระหว่างดูดวงอาทิตย์ขึ้น ผมไม่ได้เตรียมความพร้อมยิ่งใหญ่ใดๆ ไม่อยากยึดติดอยู่กับการแก้ตัวแทนที่จะเลือกแก้ปัญหาอย่างจริงจัง ผมต้องการจะเผชิญหน้ากับปัญหาที่หนีมา ไม่อยากใช้ชีวิตโดยพึ่งพาข้อแก้ตัว แม้ในอนาคตจะพบเจอกับการถูกปฏิเสธอีกมากมาย แต่ก็อยากอดทนต่อความสิ้นหวังเหล่านั้นให้ได้

หลังจากกลับถึงบ้าน ผมก็เข้าห้องน้ำเพื่อชำระล้างร่างกายที่ไม่สบายตัวนัก ภาพสะท้อนของตัวเองในกระจกดูไม่ปกติ ใบหน้าไร้สีเลือดซีดเซียวราวกับคนป่วย และตัวร่างเต็มไปด้วยรอยฟกช้ำ มันเป็นเรื่องรอยที่เกิดขึ้นระหว่างต่อสู้กับเงิน ไม่ก็ถูกเงินตี

ผมลงไปในห้องอาบน้ำที่ร้อนน้ำอุ่นไว้ครึ่งหนึ่งแล้วนั่งขดตัว

ผมถูกเงินขึ้นใจ มันเหมือนเรื่องตลกที่ชวนให้อึดอัดใจ และผมก็ยังกลับสนเหมือนดูหนังที่ไม่สมจริงเรื่องหนึ่ง สายตาจับจ้องไปยังปลายนิ้วที่กระดุกจิกและเข้าเฝือกเอาไว้ มุมหนึ่งในหัวใจหนาวเยือก แม้จะแช่อยู่ในน้ำร้อน แต่ร่างกายก็ยังคงสั่นเทา

เมื่อความคิดเริ่มกระจัดกระจาย ความทรงจำที่มีต่อเงินก็ไหลทะลักออกมาเหมือนเขื่อนแตก อุณหภูมิร่างกายของเงินกับความเจ็บปวดที่รุนแรงรวมไปถึงความสุขซึ่งเป็นตอนจบที่เลวร้ายที่สุด ความคิดหวานย้อนไปถึงความทรงจำที่ไม่จำเป็นและนำพาอดีตมาไว้ตรงหน้า มันเหมือนกับเงินที่ปลดปล่อยความปรารถนาราวกับจะทำลายผมโผล่พรวดขึ้นมาอีกครั้งและทำให้ช่วงเวลานั้นวนกลับมา

ห้องนั่งเล่นคับแคบถูกรอบครองโดยเซซิลและไรอัน กลิ่นอาหารจากวัตถุดิบประเภทที่ไม่เคยได้กลิ่นมาก่อนในเวลาปกติโชยมาจากในห้องนั้น ผักต้องถูกหั่นอย่างสวยงาม มันคงถูกใส่ลงไปเคี้ยวในน้ำตาลถึงได้ส่งกลิ่นเปรี้ยวอมหวาน บางอย่างที่มีสีน้ำตาลแกมเหลืองกำลังเดือดอยู่บนเตาข้างๆ

“ทำอะไรอยู่ครับ”

“แกงกะหรี่ เอาน้ำใส่เตาอบให้ทีสิ”

ไรอันยื่นถุงอาหารแช่แข็งสีน้ำเงินให้ผมแล้วชี้เตาอบที่เปิดอุ่นไว้แล้ว

สิ่งที่เขายื่นให้คือแป้งน่านและขนมปังขาว

“คุณทำเองหรือว่าอุ่นของที่ซื้อมาครับ”

“ฉันทำเอง แต่ไม่รับประกันเรื่องรสชาติหรอกนะ”

เขาดักแกงกะหรี่ชิ้นมาละลายชิมด้วยสีหน้าไม่มั่นใจ แล้วตั้งใจ
จตบางสิ่งลงในสมุดบันทึก จากนั้นก็เปิดตู้หีบยวตวัตถุใบใส่เพิ่มลงไปอีก
นิดหน่อย

“แบบนี้กินได้สองอาทิตย์เลยนะครับ”

เมื่อยกทัพพีขึ้น แกงกะหรี่ชิ้นๆ ก็หยุดติ่ง ไรอันถอนหายใจเล็กน้อย

“ทำไปทำมามันก็เยอะขึ้นนะ”

ไรอันใช้หลังมือเช็ดเหงื่อบนสันจมูก เขาปิดเตาและหยิบจานออกมา

“นายเตรียมตัวกินเถอะ”

แป้งน่านที่จิ้มกับแกงกะหรี่ ฮีตต็อกใส่ผักดองกับสลัด เส้น
ก๋วยเตี๋ยวผัดเครื่องเทศ อาหารที่ไรอันทำไว้มีหลากหลายประเภท เขาเหลือบ
มองแกงกะหรี่ในซามแล้วขมวดคิ้ว

“ฉันเป็นคนทำก็จริง แต่มัน...โคตรเหมือนอึเลย”

เขาใช้นิ้วชี้จิ้มลงในแกงกะหรี่และเอาเข้าปากพลางทำหน้าเหย

“อ้อ! พ่อกินอ้อ!”

ไรอันปรายตามองเซซิลที่แสร้งทำเป็นเสียดังด้วยสายตาขุ่นเคือง
เขาจิกแป้งน่านทรงกลมออกมาครึ่งหนึ่ง

“มันก็กินได้แหละน่า”

เซซิลมองไรอันที่นำเสนออาหารให้ผมด้วยสีหน้าไม่มั่นใจ เธอกลืน
หัวเราะไม่ไหวจึงเอาแต่ส่งเสียงคิกคักอยู่ตลอดเวลา

“พอสักทีเถอะ ไม่รู้ว่าทำไมพวกเด็ก ๆ ถึงชอบเรื่องอึกันนัก”

เซซิลชอบพูดถึงการผายลม การเรอ และสิ่งที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรม
การขับถ่ายอื่นๆ เหมือนเด็ก ๆ ส่วนใหญ่ มุกตลกแกงกะหรี่คงโดนใจอย่างจัง
เธอจึงเอาแต่พูดว่า “อึละ อึ” พร้อมกับหัวเราะอย่างหนัก ไรอันรูดแกงกะหรี่
ลงบนแป้งน่านจนชุ่มแล้วเอาให้เซซิล

“ไม่กิน อ้อ หนูไม่กิน”

เซซิลใช้สองมือปิดปากพลางส่ายหน้า หลังจากทดสอบความอดทนของไรอันอยู่พักใหญ่ ในที่สุดเธอก็เอามือออกเหมือนยอมแพ้ แล้วอ้าปากและหลับตาบ่ประหนึ่งถูกบ้อนยาพิษ

“ไม่รู้ทำไมถึงเป็นแบบนี้ ช่วงนี้นั้นตามใจเธอเกินไปแล้ว”

ช่วงนี้เซซิลดื้อรั้นขึ้นมากเหมือนที่ไรอันบอก ทำตัวดื้อดึงและทดสอบความอดทนของพ่อแม่เช่นเดียวกับเด็กๆ ในวัยเดียวกัน เขาคงไม่ได้เกลียดการเปลี่ยนแปลงของลูกสาวที่เกิดขึ้นทุกครั้งเวลาขออะไรสักอย่าง จากเดิมที่เธอเอาแต่ทำตัวห่อเหี่ยวอยู่เสมอ ถึงจะบ่นกระปอดกระแปด แต่ไรอันก็ไม่ตำหนิเซซิล

หลังจากรับประทานอาหารและล้างจานเสร็จแล้ว ไรอันก็เขียนอะไรบางอย่างลงในสมุด มันคือบันทึกเกี่ยวกับอาหารที่เขาทำ ทำทางของเขาดูไม่พร้อมจะต่อสู้กับความจริงอันโหดร้ายตรงหน้าเช่นเดียวกับคุณพ่อวัยกลางคนที่ถูกให้ออกจากงานโดยไม่มีทั้งเงินและความสามารถ ถึงแม้ไม่มีความสามารถที่จะเรียกว่าพรสวรรค์ได้ แต่น่าแปลกที่การพยายามพัฒนาชีวิตของเขากลับดูไร้เดียงสา ไรอันขีดเขียนไม่หยุด แล้วก็เหลือบตาขึ้นมองผม

“ทำไม”

“ฮ็อตต็อกอร่อยมากครับ”

“ก็ถือว่าพอกินได้ที่สุดแล้วละนะ”

“ไม่แยเลยนะครับ”

“ยังไงล่ะ มันมีอะไรพิเศษ”

“ผักตบเกี่ยวกับซอสรสชาติใช้ได้เลย ถึงจะ...เปรี้ยวไปหน่อยก็เถอะ”

ไรอันยกไหล่ด้วยสีหน้าไม่เชื่อในคำพูดของผมเลยสักนิด ผมมองเขาก็มลงซิดๆ เขียนๆ ในสมุดอีกครั้ง จากนั้นก็หยิบหนังสือพิมพ์ที่วางอยู่บนโต๊ะและลุกขึ้น เสียงเรียกเขาดังลั่นห้อง

ผมรีบล้างกระป๋าก่อนที่สายจะตัด แต่ก็ไม่ทัน บนหน้าจอปรากฏแจ้เตือนสายที่ไม่ได้รับ มันเป็นสายจากเดเร็ค ดูเหมือนจะโทรมาเรื่องที่ผมไปเจอแอสวันนี่

หลังจากทะเลาะกับแม็คควีนอย่างรุนแรง ผมก็ไม่เคยรับสายจาก เดเร็คเลยสักครั้ง ผมไม่อยากได้ยินคำพูดจาตัดสิน ต่าทอ หรือแม้แต่ คำปลอบใจ นี่เป็นสายโทร.เข้าจากเขาในรอบสามสัปดาห์

เมื่อเห็นชื่อของเดเร็ค ผมก็นึกถึงหลายคำคืนที่เมินเฉยใส่เขาดีๆ ในอกเจ็บแปลบ จิตใจว่าวุ่น ผมกดชื่อของเขามบนหน้าจอและโทร.ออก เขา รับสาย

“โทร.มาหรือ”

“อืม ทำอะไรอยู่”

“ฉันอยู่บ้าน”

“กินมื่อเย็นหรือยัง”

เขาโผล่คำถามที่ดูไร้ที่มาที่ไปเพราะเสียงที่ไม่ได้ยินมานานของผม สมกับเป็นเดเร็ค ผมลืมความกังวลและยิ้มออกมาหน่อยๆ

“เมื่อกี้นี่เอง”

“งั้นหรือ”

อาจเพราะโทร.มาอย่างกะทันหัน อีกฝ่ายจึงเงียบไปชั่วขณะ เขาคง กำลังครุ่นคิดว่าควรจะปฏิบัติอย่างไรต่อเพื่อนที่ห่างเหินกันไป

“ไม่ค่อยได้ยินเสียงเลย”

“ตอนนี้ไม่ได้อยู่นิวยอร์กนะ”

“อยู่ไหน”

“พี่สาวฉันชวนมาบ้านที่วอชิงตัน”

“พี่สาวคนไหนหรือ”

“อืม”

ใบหน้าอวบของพี่สาวที่เปิดร้านเค้กแถวโรงเรียนใกล้บ้านเดเร็ค ผุดขึ้นมา เธอชื่นชอบผมแค่คนเดียวจากบรรดาเพื่อนทั้งหมดของเดเร็ค และเธอเป็นเหมือนกับคู่ปรับของเขา เพราะน้องชายคนเล็กที่ไร้มารยาท มักจะขโมยเค้กไปवादสาว ๆ อยู่บ่อย ๆ

“...เธอสบายดีใช่ไหม”

“ก็ดี เมื่อก่อนเอาแต่พูดซ้ำ ๆ ว่าอยากไปอยู่บ้านนอก ตอนนี้ได้มา

อยู่จริงแล้ว น้ำหนักก็เลยลดลงไปเยอะเลย”

“ดีแล้ว”

“เธอมั่นใจมากกว่าผมแล้วจะสวย แต่ก็ไม่เห็นเป็นแบบนั้นนะ”

ผมนึกถึงใบหน้าอวบอ้วนน่ารักที่ถือขนมหวานเดินไปเดินมาอยู่เสมอ เดเร็คค่อนข้างอดพี่สาวของตัวเองอย่างใจร้าย แต่เบื้องหลังท่าที่ค่อนข้างแคร์ก็ซุกซ่อนความรักและความภาคภูมิใจในตัวพี่สาวเอาไว้ บางครั้งผมก็อดจินตนาการที่มีสมาชิกครอบครัวเยอะแยะ เพราะดูเหมือนบ้านของเขากำลังจะพลองอยู่ตลอด

“เด็ก ๆ สบายดีไหม”

“ก็ดีนะ นี่ฉันก็มาเล่นสกีกับหลานชาย”

“อยู่ด้วยกันหรือ”

“อืม กำลังสอนให้เล่นสกีนะ อุตส่าห์ได้มาเล่นสกีทั้งที แต่เพราะเจ้านี่ ตอนนี้นั่นเลยต้องมาเล่นในโซนเด็กเล็ก”

“หลานชายก็ชอบแล้ว”

“हांวบ”

“ไม่ค่อยเชื่อฟังสินะ”

“มากเกินไป เพราะเจ้านี่เหมือนแม่ตัวเองเปี้ยบ เลยดื้อสุดๆ ไม่มีมารยาทเลยสักนิด”

“นายน่าจะยุ่งมากเพราะเป็นช่วงสิ้นปี บริษัทยอมให้ลาพักร้อนด้วยหรือ”

“อืม”

“คงไม่ได้ทำอะไรสินะ”

“แะชคนขี้บ่นลาออกไปแล้ว ก็เลยไม่มีอะไรว่ะไร”

หลังจากถอนหายใจสั้นๆ เดเร็คก็พูดต่อ

“จริงๆ แล้วช่วงนี้ฉันไม่ค่อยมีกะจิตกะใจจะทำงานหรอก พอทำงานไม่ได้ก็เลยพักร้อนนะ”

ผมถามสารทุกข์สุกดิบของพี่สาวเขาและคุยเรื่องหลานชายวกไปวนมา แต่สุดท้ายผมก็รู้ว่าเรามาหยุดอยู่ตรงหน้าชีวิตจำกัดที่ต้องพูดคุยกะและข้าม

ผ่านไปให้ได้

“...ทำไมล่ะ”

“ทำไมนะหรือ ไฉ้เวอร์ ก็เพราะนายไง”

คำพูดของเขาทำให้ผมหัวเราะจนไหลล้นและต้องเอามือยันหน้าผาก เพราะรู้สึกปวดหัว

“ยังจะหัวเราะอีก”

สุดท้ายผมก็ถอนหายใจยาวเพราะน้ำหนักของเสียงที่ต่ำลง

“ขอโทษ...ที่ไม่รับสาย”

“ฉันไม่ได้โทร.หาเพื่อถามเรื่องนั้นหรอก แต่แอสซิดต่อมา...ว่านายไปขอ”

ผมนึกถึงการคุยโทรศัพท์ครั้งสุดท้ายที่ยืนกรานกับเดเร็คว่าจะไม่โทร.หาแอส เพราะผมเองก็มีศักดิ์ศรี ผมคิดว่ามันไม่ถูกต้องที่จะละทิ้งศักดิ์ศรีทั้งหมดและสร้างความลำบากใจให้กับพวกเขา แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังอยากจะสร้างโอกาสขึ้นมาอีกครั้ง

“ขอโทษนะ มันดูหน้าด้านใช่ไหม”

“ช่างเถอะ ไฉ้ความหน้าด้านนั้นยังไม่พอสำหรับนายนะ”

ผมใช้ฝ่ามือถูหน้าผากเมื่อได้ยินเสียงบ่นพิมพ์ของเข

“ที่จริงก็นึกว่านายจะไม่ติดต่อฉันอีกแล้ว เพราะนายหายหัวไปเลย ตอนได้ยินว่านายโทร.หาแอส ฉันก็เลยนึกว่าเกิดเรื่องใหญ่ขึ้นซะแล้ว”

ในขณะที่ฟังเดเร็คพูด ผมลืมหูลงบนเตียง แหงนมองเพดานที่ติดดาวเรืองแสง มีเรื่องมากมาย แต่จะอธิบายเรื่องราวเหล่านั้นที่โจมตีผลักโส และทำให้ตัวผมเองต้องกังวลได้อย่างไรบ้าง

“ไม่มีเรื่องใหญ่อะไรหรอก”

“ฉันมีเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ หรือ”

“...ก็มีแหละ”

อีกฝ่ายเงียบไปครู่หนึ่งเพราะเสียงหัวเราะซื่อ ๆ

“ตอนนี้จัดระเบียบความคิดเรียบร้อยหรือยัง”

“นิดหน่อย”

“นายคิดเรื่องอะไร”

เขาเอ่ยถามพร้อมกับถอนหายใจยาว

ผู้คนมากมายที่ผมจะได้พบเจอในวันข้างหน้าอาจทำให้ผมเลิกล้มถึงเรื่องพวกนั้นได้ แต่ผมตัดสินใจว่าจะไม่สั่นไหวหรืออับอายจนกว่าจะด้านชาจะอดทนจนกว่าจะไม่มีรู้สึกอายใจในตัวตนของตนเองอีกต่อไป ความคิดมากมายที่หลั่งไหลเข้ามาในช่วงเวลาสองเดือนเป็นบทเรียนอันล้ำค่าสำหรับผม

“เพราะฉันแก้ไขสิ่งที่ทำลงไปแล้วไม่ได้ ฉันไม่อยากจะติดอยู่ในวังวนนั้น...และโทษตัวเองอีกต่อไปแล้ว ฉันแค่ต้องการหาหนทางที่จะใช้ชีวิตอยู่ เพราะวันข้างหน้ายังต้องมีชีวิตต่อไปอีกนาน”

เดเร็คเองก็คงรู้สึกว่ามันไม่ชัดเจน เสียงของเขาต้งขึ้นเล็กน้อย

“อีกหนึ่งอาทิตย์ฉันจะกลับไป”

“อืม”

“ถึงวันนั้นก็อย่าเบี่ยงนัดล่ะ ถ้าไม่ออกมาเจอ ฉันไม่ปล่อยไปแน่”

“ไม่หนีหรอกนะ อย่าห่วงเลย”

ผมเว้นช่วงไปเล็กน้อยแล้วพูดต่อ

“ฉันเลี้ยงเหล้าเอง”

“จริงอะ”

“อยากเลี้ยงมานานแล้วนะ”

นั่นเป็นความหมายแทนการบอกรักหรือขอบคุณ เดเร็ครับรู้ถึงความหมายแฝงในคำพูดของผมจึงหัวเราะลั่น

“ของแพงก็ได้ใช้ไหม”

“อืม”

“งั้นไปโรงแรมกันเถอะ”

เมื่อผมไม่ตอบ เขาก็พิมพ์คำสบลอดไร้พินพลงหัวเราะ

“ไอ้คนซึ๊งก ไวกลับไปแล้วจะโทรหา”

“ได้”

“แค่นั้นนะ หลานชายของแวงชวนไปเล่นสกีแล้ว”

“อืม”

“จ้ะไว้อีกกันตอนนั้น”

แม้สายจะตัดไปแล้ว ผมก็ยังวางโทรศัพท์ซึ่งถือค้างแนบหูไม่ลง ในทันที เพราะสัมผัสได้ถึงความสับสนของเขาที่ต้องเก็บกลิ่นเอาไว้ภายใต้ ท่าที่ยินดีและดีใจที่มีต่อผม ไม่มีทางที่ทุกอย่างจะคลี่คลายด้วยการเลี้ยง เหล้าหมอนั้น แต่ไม่ว่าจะเป็นเดเร็ค แอช หรือใคร ผมก็ไม่อยากให้ พวกเขาปฏิบัติต่อผมเหมือนนักโทษ

ไรอันกำลังดูรายการทำอาหารขณะเคล้าเนื้อกับเครื่องปรุง เขาดู อีกเท็มมากเป็นพิเศษ ผมจุ่มนิ้วลงในซอสที่เขาทำและเอาเข้าปาก

“ไม่เลวเลยนะครับ”

“หมายถึงพอกินได้ใช่ไหม”

“ครับ คุณเลือกเมนูนี้แล้วใช่ไหม”

“เปล่า จะให้เจ้านั่นที่เริ่มลงทุนหรือไง ฉันแค่ลองทำดูเฉยๆ”

ไรอันแหกหลังพร้อมกับนิ้วหน้าเพื่อปกปิดความเคอะเขิน

“วันนี้ฉันจะไปแคลิฟอร์เนีย อีกสามวันจะกลับมา เซซิล! หยิบ สมุดโน้ตสีแดงในห้องมาให้หน่อยสิ”

“มีถ่ายทำสินะครับ”

“อืม”

“ตั้งสามวันเลยหรือ”

ไรอันพยักหน้าแล้วพูดเสียงเบา

“เพราะฝ่ายรับมีแค่ฉันคนเดียว ถ้าถ่ายโดยไม่กินยา...มันจะเจ็บ แต่คราวนี้ฉันจะลองดู แล้วฉันก็เข้ายาไม่ได้อีก เพราะลงทะเบียนที่คลินิก ไว้แล้ว”

เขาเอาแต่เกาอย่างต่อเนื่อง แต่คงไม่หายคัน จึงใช้ฝ่ามือตีแผ่นหลัง และทำสีหน้าไม่ค่อยสดชื่น

“ฝากดูแลเซซิลในช่วงนั้นหน่อยนะ”

ในช่วงหนึ่งเดือนที่ผ่านมา เขาใช้ชีวิตโดยไม่มีรายรับและห่มเทเวลา ให้กับเซซิล แต่เขาไม่มีทางทำแบบนั้นได้ตลอดไป

ผมรู้สึกแปลก ๆ กับคำพูดของเขาที่พูดออกมาด้วยน้ำเสียงเฉยชา

ราวกับอธิบายเรื่องต่างๆไป เพราะสำหรับเขามันคือวิถีชีวิต เป็นเรื่องปกติ
มากๆ

“การถ่ายทำจะไม่อันตรายใช่ไหมครับ”

ไรอันแค้นหัวเราะ

“มันสกปรกนิดหน่อย แต่ก็ไม่น่าอันตรายหรอก...ถ้าไม่ใช่ยา”

เขายื่นสมุดโน้ตสีแดงที่เซซิลหยิบมาให้ที่ห้องนั่งเล่นพอดี ในนั้นมี
สูตรอาหารง่ายๆเขียนเอาไว้

“ถ้าจะไปขึ้นเครื่องบินก็ควรเตรียมตัวตั้งแต่ตอนนี้ ช่วยเก็บกวาด
แทนฉันทีนะ”

เขาเดินเข้าไปในห้อง บทสนทนาของทั้งคู่ดังลอดออกมาเบาๆผ่าน
บานประตูที่ปิดอยู่

ผมเปิดสมุดโน้ตสีแดงที่เขาให้มา อาหารที่เขาและเซซิลตระเวนกิน
ไปทั่วนิวยอร์กด้วยกันถูกจดไว้ในสมุดโน้ตอย่างละเอียด ผู้คนโดยรอบ
ดีไซเนอร์ฟู้ดทรัค รสชาติอาหารและราคา รวมไปถึงทำเลที่เขาต้องการก็มี
เขียนเอาไว้ด้วย ด้านหลังหน้าที่เขียนบทวิเคราะห์สาเหตุของความล้มเหลว
และรสชาติของเมนูอาหารที่เขาเคยทำมาทั้งหมดมีชื่อที่ไม่คุ้นเคยเขียนไว้เต็ม
จอร์แดน เทสเลอร์, มาร์ก เทสเลอร์, เฮนรี เทสเลอร์, วอลท์เกอร์
เทสเลอร์, นิค เทสเลอร์, โรเบิร์ต เทสเลอร์, เอลเลน เทสเลอร์...

ตอนแรกผมคิดว่าชื่อที่ไม่คุ้นเคยพวกนี้เป็นแค่ชื่อญาติๆของเขา
แต่ดูจากชื่อที่ให้ความรู้สึกมึนงงแล้ว ผมก็รู้ว่ามันหมายถึงอะไร

ไรอันคงกำลังคิดจะเปลี่ยนชื่อ ผมเข้าใจเหตุผลของเขาที่อยากทำ
อย่างนั้น แม้ต้องฝืนทนต่อความยุ่งยากมากมายก็ตาม

หลังจากนั้นไม่นานไรอันก็มาเคาะประตูห้อง เขาแต่งตัวเหมือนพร้อม
จะออกเดินทางแล้ว

“เซซิลหลับแล้ว”

เขาแตะนิ้วชี้บนริมฝีปากพร้อมกับเอ่ยเตือนให้เบาเสียง

“ฉันจะกลับมาช่วงสายๆในอีกสามวัน ขอโทษด้วย แต่ฝากดูแล
เซซิลจนกว่าจะถึงตอนนั้นทีนะ”

“ครับ”

“มีรูมเมตก็ดีแฮะ”

เขาฉีกยิ้ม สะพายกระเป๋าไว้บนไหล่ข้างหนึ่งแล้วหันหลังไป ผมส่งเขาถึงแค่ประตูหน้าเท่านั้น เพราะเขาบอกว่าไม่ต้องตามออกมา

“รีบกลับมาจะครับ”

ไวอันพยักหน้าด้วยสีหน้าอ่อนล้า สายตาของเขาจ้องอยู่บนใบหน้าของผม มือที่รูตชิปเสื้อโค้ตโดยไม่ได้ตั้งใจเลื่อนไปหมุนลูกบิดประตูหน้า สายตาของเขาที่เหลือบมองผมก่อนจะออกไปยังโถงทางเดินดูอ่อนโยน นิดหน่อย

ใบหน้าที่สะท้อนในกระจกฉายแววกังวล ผมกังวลว่าจะเกิดชะตากรรมเลวร้ายกับคนที่พยายามใช้ชีวิตอีกครั้งแบบที่มักเกิดในภาพยนตร์ แต่เขาเคยใช้ชีวิตยากลำบากกว่านี้มามากตั้งแต่ก่อนที่ผมจะได้รู้จักเขา และขณะนี้มันกำลังดีขึ้นเรื่อย ๆ

ผมล้มตัวลงบนเตียงภายในห้องมืด ๆ แม้จะเหนื่อยแต่ก็นอนไม่หลับ หัวทำงานจนสิ่งที่ก่นด่าเมื่อผมบอกเขาว่าไปทำงานไม่ได้เพราะบาดเจ็บ เซลล์ที่กรีดร้องเมื่อเห็นผมจัดกระดูกที่เคลื่อนไหว คนขับแท็กซี่ชาวคิวบาที่มาส่งเราที่ทำเรือไปลงบิชและร้องขอทิปมากเกินเหตุ โรงแรมซ่อมซ่อที่ไวอันกับผมและเซซิลพักหนึ่งคืน ทิวทัศน์ที่มองเห็นจากบ้านของเจิน ใบหน้าสับสนของแม็คควีนที่มองผมเดินจากไป ความคิดทั้งหลายเหล่านั้นแวบผ่านเข้ามาไม่หยุด

แม็คควีนที่ถูกทิ้งไว้จะเป็นอย่างไรบ้างหลังจากผมเดินจากมา ผมสอດผ้าห่มไว้ระหว่างขาและคู้ตัว ครุ่นคิดเกี่ยวกับเขา ผมไม่รีบร้อนและรู้สึกสบายใจกับเรื่องของเขามากเสียจนแม้กระทั่งตัวเองก็ยังไม่เข้าใจ ผมมั่นใจได้ว่าตอนนี้ ณ เวลานี้ แม็คควีนกำลังคิดเรื่องของผมอยู่

ผ่านไปครึ่งหนึ่งโทรศัพท์ก็ดังขึ้น ชื่อที่คาดเดาไว้ปรากฏบนหน้าจอ เมื่อรับสายก็ได้ยินเสียงของแม็คควีน

“ถ้าคุณยังไม่นอน เรามาเจอกันตอนนี้ได้ไหมครับ ให้ผมไปหาก็ได้”
ผมลุกขึ้นมานั่งบนเตียง สมองปลอดโปร่งแตกต่างจากร่างกายที่

อ่อนล้า

“ได้ครับ”

“ถ้าฉันรอผมนะ”

หน้าต่างลั่นสะเทือนเพราะลมแรงที่พัดมาจากด้านนอก ผมสวมเสื้อคลุมบาง ๆ เพิ่มอีกชั้นแล้วออกมายังห้องนั่งเล่น เมื่อเปิดประตูเข้าไปในห้องของไรอันก็เห็นเซซิลกำลังกรนเบา ๆ เอ็มพาที่นอนขดตัวด้วยความหนาวอยู่ข้าง ๆ เซซิลยืดตัวขึ้น

ผมตม้น้ำบนเตาแก๊สและชงชาที่ไม่รู้ชื่อแต่ไรอันชอบดื่ม ชาหอมกรุ่น มีรสขม ผมลุกขึ้นจากที่นั่งเมื่อชาในถ้วยเริ่มเย็น หยิบเสื้อโค้ตตัวหนาในห้องแล้วออกมาข้างนอก

ผมยืนฟังเสาไฟถนนหน้าบ้าน ก่อนหน้านี้หิมะคงตก เพราะมีเกล็ดสีขาวเหมือนเม็ดโม่กลิ้งไปบนถนน

เมื่อปลายนิ้วเท้าเริ่มเย็นขึ้น รถกระบะสีดำที่คุ้นเคยก็มาถึง ไฟหน้าด้านหนึ่งที่ไม่ติดดังดูส่ายตา ผมมองเขาลงจากรถสลับกับไฟหน้าที่เสีย เดาได้ไม่ยากเลยว่าใครเป็นคนทำ ผมคิดว่าคงจะเกิดการกระทบกระทั่งกันระหว่างแม็คควีนกับเงินหลังจากที่ตัวเองเดินจากมาแล้ว

ใบหน้าที่มีแผลของแม็คควีนเป็นรอยซ้ำ ผมละส่ายตาไปจากมุมปากที่มีเลือดซึมไม่ได้ พอเห็นเช่นนั้นเขาก็ยิ้มอย่างขมขื่น

มีบาร์เล็ก ๆ แห่งหนึ่งอยู่ไม่ไกลจากบ้าน เป็นสถานที่ที่ไม่ค่อยมีคนนอกมาเพราะซอมซ่อและห่างไกล ผู้คนบางตานั่งอยู่ในบาร์ที่มีแสงไฟนีออนสีแดงและสีน้ำเงินกะพริบ กลิ่นบุหรี่อบอวลเพราะไม่ใช่สถานที่ห้ามสูบบุหรี่

“ทำไมมือเป็นแบบนี้ล่ะครับ”

เขาที่กำลังหยิบบุหรี่ออกมาจากกระเป๋ายุคเซจก์ สายตามองมายังมือซ้ายที่พันผ้าพันแผลไว้ ผมเอามือไว้ใต้โต๊ะ ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ ไม่อยากบอกไปว่าถูกบังคับให้มีเช็ทหลังจากทะเลาะกับเงิน

“ไปกระแทกอะไรมานิดหน่อยนะครับ”

ดูเหมือนเขาอยากจะถามเรื่องแผลมากกว่านี้ แต่ผมไม่อยากพูดถึง

มันแม้แต่หน่อย เขาขยับริมฝีปาก ดึงบุหรืมวนหนึ่งออกจากซองที่ยับยู่ยี่

“สูบไหมครับ”

“ผมเลิกแล้วครับ”

ผมตอบพร้อมกับส่ายหน้า แม้ควันเหลือบตาขึ้นมองทั้งที่ยัง
ก้มหน้า ใบหน้าซุบผอมดูหยาบกร้าน บางที่เขาอาจจะครุ่นคิดเรื่องที่เรา
ตัดขาดกันหลังจากการทะเลาะเบาะแว้ง

“ผมขอสูบบุหรืสักมวนแล้วค่อยคุยกันนะครับ”

เขาค่อยๆ สูบบุหรื ดูมันที่ละน้อยสองสามครั้งแล้วพ่นควันออกมา
ยาวๆ เกาะขีบบุหรืลงในที่เขี่ยซึ่งเต็มไปด้วยก้นกรองและไม่ได้ทำความ
สะอาด ผมรู้สึกถึงความตึงเครียดภายใต้การเผาไหม้ที่เป็นไปอย่างเชื่องช้า
ดูเหมือนการสูบบุหรืเพื่อให้ความรู้สึกสงบลงจะทำให้เขายิ่งประหม่า ในที่สุด
เขาก็ดับบุหรืที่สูบไปได้นิดหน่อย

“ผมไม่รู้ว่าจะเป็นอย่างไร แต่ว่าผม...คิดถึงเรื่องของเราสองคนอยู่
ตลอด”

เขาเว้นวรรคเล็กน้อยแล้วพูดต่อหลังจากสูดลมหายใจลึกๆ

“ช่วงเวลาที่ผ่านมา ผมเลิกคิดถึงคุณไม่ได้เลย ผมมันใจมากกว่า
คุณเองก็คิดถึงผมพอๆ กับคำพูดร้ายกาจที่ผมพูดกับคุณ พอๆ กับ
ความโกรธที่เรามีต่อกัน ผมคิดแบบนั้น แต่ว่าเมื่อวาน...”

เขาแค้นหัวเราะและหลับตาลง ใช้ฝ่ามือนวดกระบอกตาเหมือน
กดจุด

“ดูเหมือนผมจะทำคุณหลุดมือไปแล้ว ดูเหมือนคุณจะลืมผมไปแล้ว
จนคำขอโทษของผมมันไม่มีความหมายอะไรเลย”

เขาที่ก้มหน้าอยู่ยัดตัวขึ้น โน้มตัวมาตรงหน้าผม

“ผมรู้ว่าผมอวดดีใส่คุณ รู้ว่า...คุณคงไม่ให้ภัยผมง่ายๆ แต่ผม
ไม่อยากให้ใครมาแย่งคุณไป”

ใบหน้าของเขาดูเลื่อนรางท่ามกลางความมืดภายในบาร์ เขานิ่งหน้า
จนหน้าผากเป็นรอยย่น ครุ่นคิดอะไรบางอย่างแล้วถอนหายใจ

“จริงๆ แล้วผมไม่อยากพูดเรื่องนี้เลย”

แม็คควีนแค้นยืม เขาเอนศีรษะไปด้านหลัง จับจ้องเพดาน จากนั้นก็ถอนหายใจยาวแล้วมองผม

“เกิดอะไรขึ้นระหว่างคุณกับหมอนั้น”

“ผมนอนกับเขาแล้ว”

เขาจะไปเล็กน้อย ดวงตาระดุกเบาๆ ปกปิดความตกใจที่เกิดขึ้นไว้ไม่ได้ น้ำเสียงที่พูดออกมาหลังจากเงียบไปครู่หนึ่งแข็งกระด้าง

“คุณเป็นฝ่ายต้องการเขาหรือ”

ผมแค้นหัวเราะเบาๆ

“คุณคิดว่า... ในช่วงสั้นๆ นั้นผมเจอกับเขาหรือไง”

ผมพูดต่อด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

“ผมไม่ได้รู้สึกอะไรกับเงิน หลิว”

ผมลูบเปลือกแข็งรอบนิ้วมือที่ราวพลงพูด

“เขาจ่ายเงินซื้อผม”

ที่ต้องพูดเรื่องนี้ผมก็ไม่ได้รู้สึกดีเช่นกัน มันไม่ได้น่าอ้วดเลย แต่ผมรู้สึกว่ามันไม่ถูกต้องที่จะแก้ตัวหรืออธิบายเรื่องนั้นเพิ่มเติม และไม่ยากบอกเขาเกี่ยวกับเรื่องที่ผมพบเจอด้วย

แม็คควีนดูตกใจ แต่เขาก็พยายามควบคุมอารมณ์ เขาโกรธเงินและผิดหวังในตัวผม เจ็บปวดเพราะไม่มีสิทธิ์เอ่ยถาม ผมทอดสายตาออกไปไกลๆ มองข้ามเขาไป

“อันที่จริงผมไม่มีเวลาคิดถึงคุณอย่างเดียวนะ ออกอย่างน้อยก็เพราะเรื่องเงินนะ”

ผมโน้มหน้าพลงลูบแก้มวิสกี้เล็กๆ ที่ไม่ได้แตะเลยด้วยซ้ำ

“ถ้าคุณจะถูกผมก็คงช่วยไม่ได้ เพราะผม...ยังต้องใช้ชีวิตต่อไป”

ผมหัวเราะพลงเทเหล้าลงในแก้ว

“แต่รูปแบบนั้นจะไม่เกิดขึ้นอีกแล้วครับ”

“...คุณมีหนี้ใช่ไหม”

เขาเอ่ยถามอย่างระมัดระวัง มองหาสายตาหาดวงระแวงในดวงตาของผม

ผมลังเลเล็กน้อยก่อนจะพยักหน้า

“ใช่ครับ ผมไม่อยาก...พูดถึงเรื่องนี้”

ผมยกแก้วที่ถืออยู่ในมือ รู้สึกถึงเหล้าดีกรีแรงที่ไหลผ่านและ
แผดเผาลำคอได้อย่างชัดเจน ผมดื่มเหล้าอีกสองสามครั้ง รู้สึกได้ถึง
แอลกอฮอล์ที่ไหลเวียนในกระแสเลือด

ทันใดนั้นคำพูดของเขาก็แวบขึ้นมา

‘คุณไม่คิดถึงผมเลยหรือครับ’

และผมก็ไม่ได้ให้คำตอบตรงๆ กับคำถามของเขา บางทีเขาอาจจะ
คิดว่าผมปิดใจไปแล้วก็ได้

เขาอาจจะเจ็บใจเพราะท่าที่แข็งกระด้างของผม ท่าทางที่พยายาม
รังผมไว้โดยไม่ปกปิดความรู้สึกของเขานั้นเป็นเรื่องแปลกใหม่ ซึ่งผมคง
ต้องยอมรับว่ากระหายท่าที่เช่นนั้นพอๆ กับความรักจากเขา

“ดูเหมือนคุณจะเข้าใจผิด...เพราะสิ่งที่ผมพูดเมื่อวาน”

ผมค่อยๆ ลูบแก้วในมือพาลงพูดต่อ

“ที่จริง...ผมคิดถึงคุณมากจนตัวเองยังแปลกใจ”

การกระทำที่ตื้อรั้นของผมไม่ได้เป็นเพราะความเกลียดชัง ผมหวังว่า
เขาจะเข้าใจผมที่อารมณ์แปรปรวนจนทิ้งเขาไว้และจากไปอย่างถาวร

“สายตาที่มองผมครั้งสุดท้ายนั้นเย็นชา...จนผมนึกว่ามันจบลงแล้ว”

เห็นไหล่ของแม็คควีนเกร็งด้วยความตึงเครียด ผมมองไปที่นั่น
แล้วก้มหน้าลง ส่งเสียงหัวเราะแห้งๆ จนไหลล้น

“ดังนั้น...ผมจึงไม่มีความกล้า...เพราะการพูดคำว่าขอโทษมันยากกว่า
การบอกรักเสียอีก”

ทั้งที่รู้ว่ามันบางครั้งที่ต้องเอ่ยคำขอโทษ แม้จะรู้ว่าความหมายนั้น
จะลบล้างเมื่อเวลาผ่านไป แต่ผมก็ขยับไปจากจุดที่ยืนอยู่ไม่ได้เลย ได้แต่
ยืนโง่งนเพราะความรู้สึกที่สั่นไหวของตัวเอง

“ก่อนอื่นผมต้องขอบคุณ...ที่แสดงความกล้า”

ผมขอบคุณที่เขาเผชิญหน้ากับปัญหาของเราสองคนโดยไม่หลีกเลี่ยง
และขอบคุณที่กลับมาในช่วงเวลาที่ผมตัดสินใจจะยืนหยัด ไม่ใช่ซัดเซ

อีกต่อไปแล้ว และเพราะอย่างนั้นผมจึงรู้สึกเสียใจมากพอๆ กัน

ลำคอตีบตัน ผมปรับลมหายใจที่ตื้นขึ้นขึ้นมา

“ผมขอโทษ...ที่ตอนนั้นทำตัวซี้ซາลี”

ผมเงยหน้าขึ้น พุดพลาจ้องมองดวงตาที่ลึกล้ำท่ามกลางความมืดสลัว

“ถ้าผมทำให้คุณรู้สึก...ตัวเล็กลง...เพราะคำพูดของผม”

“...”

“ผมขอโทษครับ”

แผ่นอกของแม็คควีนห่อเหี่ยวราวกับลมรั่ว เมื่อเห็นท่าทางแบบนั้นแล้ว ความรู้สึกก็พลุ่งพล่านไม่เหมือนกับที่ผมตั้งใจไว้ ผมชมอารมณ์ที่เอ่อล้นมาถึงลำคอ คราวนี้เริ่มรู้สึกหน่วงๆ ที่ดวงตา

“ดังนั้นอย่าพูดว่า...คุณรู้สึกละอายใจเพราะผมเลยนะครับ”

ผมพุดพร้อมกับก้มหน้าลงเพราะปวดตื้อๆ ที่ปลายจมูก

“ผมต่างหาก...ที่ต้องขอโทษ”

ผมพยายามจะขอโทษในทุกๆ เรื่อง ทั้งการกระทำและสิ่งที่ผมพูด แต่ก็นึกอะไรไม่ออกนอกจากคำว่าขอโทษ สุดท้ายคำที่ผมเลือกแล้วเลือกอีกก็คือคำนี้

“ขอโทษครับ”

น้ำตาร่วงหล่นบนหลังมือ ผมมองหยดน้ำตาที่หายไประหว่างนิ้วมือแต่ละนิ้ว ใช้หลังมือเช็ดใบหน้าด้วยความอับอาย

เขาเอื้อมมากุมมือของผม เป็นสัมผัสเบาๆ ชวนจิกจี้ เราประสานมือกัน นิ้วของเขาบุบไถ่อยู่บนนิ้วมือที่เปื่อยขึ้น แขนชิดอยู่อย่างนั้น เราไม่ได้พูดอะไรกันเลยสักใหญ่

ผมเงยหน้ามองแม็คควีน แล้วก็เห็นใบหน้าที่ถูกเจ็บปวด แต่ก็เห็นใบหน้าที่สับสนราวกับได้รับของขวัญที่ไม่คาดคิด

เขาสุดลมหายใจหลายครั้งราวกับจะดึงบางอย่างที่ซ่อนอยู่ลึกๆ ในใจออกมา ในที่สุดเขาก็พุดพร้อมกับผ่อนลมหายใจที่กลั่นไว้ออกมา

“ผมอยากเริ่มใหม่ครับ”

“ผมก็เหมือนกัน”

แม็คควีนทำตาโต ดูแปลกใจราวกับไม่คิดว่าผมจะตอบทันที

“แต่ว่า...ผมขอเวลาก่อนนะครับ”

ความผิดหวังจางๆ ปรากฏบนใบหน้าของเขา เราเริ่มต้นกันใหม่อีกครั้งได้ทันทีตามที่เขาหวัง แต่ยังไม่ใช้ตอนนี้ หากเราเริ่มต้นใหม่กันที่นี่ มันจะเกิดขึ้นเพราะความต้องการทางอารมณ์ล้วนๆ

เส้นทางของผมและเขายังเต็มไปด้วยขวากหนามที่ทิ่มแทงทั้งภายในและภายนอก

ผมไม่ต้องการทำร้ายเขาด้วยความขัดแย้งระหว่างเรา และไม่ยากเจ็บปวด ผมต้องการค่อยๆ ขยับเข้าไปหาเขา มันเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นจริง ไม่ใช่ปัญหาที่เป็นนามธรรม แม้จะไม่ถึงขั้นสมบูรณ์แบบ แต่ผมก็แค่หวังว่าความรักที่จะเริ่มต้นใหม่เป็นครั้งที่สองของเราจะไม่แย่ไปกว่าครั้งที่ผ่านมา

“หวังว่าคุณจะใช้เวลาไม่นาน”

เขาใช้นิ้วโป้งลูบไล้บริเวณฝ่ามือของผม เมื่อผมพยักหน้า แม็คควีนก็ค่อยๆ กลืนน้ำลายเหนียวเหนียวลงคอ สิ่งที่แม็คควีนต้องการฉายชัดในแววตาของเขา เมื่อเห็นตัวผมที่สะท้อนอยู่ในดวงตาของแม็คควีน ใจผมเองก็รู้สึกสงบมากขึ้น และอาจกำลังมีความสุขมากขึ้นเล็กน้อยหลังจากที่ไม่รู้สึกมานานแล้ว

ผมดึงมือที่จับกันไว้ออกและหยิบเสื้อโค้ตที่พาดไว้บนพนักเก้าอี้

“ไปกันเถอะครับ เซซิลอาจจะตื่นแล้วก็ได้...เธอเข้าห้องน้ำบ่อยๆ ตอนกลางคืน”

แม็คควีนมองผมด้วยสีหน้าเสียสละ แต่สุดท้ายก็หยิบเสื้อโค้ตและลุกขึ้นจากที่นั่ง

ภายในบาร์ที่มีตลั้วเต็มไปด้วยผู้คนมารวมตัวกันเพื่อเมาายฉลองวันปีใหม่ ผมเดินผ่านโต๊ะและดันประตูทางเข้า เขาวางมือลงบนไหล่

“ผมขอบคุณได้ไหม”

เขาก็มองผมด้วยแววตาดีดั่งราวกับไม่ยอมให้ปฏิเสธ มือของเขาเซยคางผมขึ้นโดยไม่รอคำตอบ ผมแหงนหน้าขึ้นโดยอัตโนมัติ ริมฝีปาก

ที่ปิดสนิทเปิดออกพร้อมกับลิ้นเปียกลิ้นที่สอดเข้ามา เขาดันโหล่ผมติดกำแพงและไม่ผละออกไปเลยจนกระทั่งเพลงที่ดังจากลำโพงจบไปหนึ่งเพลง เขากดย້าลงมาบนริมฝีปากชิ้นของผมแล้วค่อยผละออก ก่อนกััดริมฝีปากล่างเบาๆ ผมก้มหน้าหอบหายใจเพราะจูบที่ยาวนานแล้วพลั๊กโหล่เขา

“ออกไปข้างนอกกันเถอะครับ”

เราออกมาจากบาร์โดยทิ้งสายตาที่มองตามมาไว้ข้างหลัง เขาเดินมากับผมจนถึงหน้าประตูอพาร์ทเมนต์และมองขึ้นไปบนห้องที่ผมอยู่ จากนั้นก็มองมาที่ผมด้วยความเสียดยายที่ต้องปล่อยไปแบบนี้ มันเป็นสายตาที่บ่งบอกว่าเขาต้องการสัมผัสร่างกายและส่วนลึกในหัวใจของผม เขาทำท่าเหมือนจะถามออกมาเสียเดี๋ยวนั้นว่าไม่ให้เข้าไปหน่อยหรือ

“ดี่มากแล้ว กลับไปเถอะครับ”

ริมฝีปากที่ปิดสนิทยกยิ้มเล็กน้อย เขาหัวเราะแล้วหลุบตาลง กััดริมฝีปากพลางพยักหน้าอย่างไม่เต็มใจ ผมขึ้นบันไดโดยไม่หันกลับไปมองว่าเขากลับไปแล้วหรือยัง

เซซิลยังคงหลับลึกและกรนเบาๆ ผ้าที่ห่มเอาไว้ก็ยังอยู่เหมือนเดิมราวกับเธอไม่ได้พลิกตัว ผมเดินไปที่หน้าต่างโดยไม่เปิดไฟ ในห้องมีแต่ความเงียบงัน

ผมยืนอยู่ที่ริมหน้าต่างและเลิกผ้าม่านขึ้นเล็กน้อย

แสงจากไฟถนนที่อยู่ระหว่างต้นไม้ใหญ่ริมทางยังคงสาดส่องและทำให้เกิดเงาบนใบหน้าของแม็คควีน

เขากำลังสูบบุหรี่อยู่หน้าอพาร์ทเมนต์ ผมเห็นเขามองมาที่หน้าต่างด้วยสีหน้าขมขื่นและเป็นทุกข์ เห็นแผ่นอกที่ห่อเหี่ยวเพราะการถอนหายใจ

หลังจากสูบบุหรี่จนหมดมวน เขาก็ขึ้นรถกระบะไปด้วยสีหน้าลึบสนไปไฟสูงที่ติดเพียงด้านเดียวค่อยๆ ไกลออกไปจากหัวมุมถนนอันมืดมิด